בית משפט השלום בצפת

ת"א 10-03-1851 קרינה ואח' נ' אוחנונה ואח'

תיק חיצוני:

בפני
כבוד השופט דניאל קירס

התובעים ונתבעים שכנגד

1.שייביץ קרינה
2.ודים שייביץ
ע"י ב"כ עוה"ד ארז בר וג'אנט עדווי

נגד

נתבע והתובע שכנגד

נתבעת שכנגד

שלום אוחנונה
ע"י ב"כ עוה"ד אייל נון ואח'

מדינת ישראל
ע"י מתמחה הגב' מור סלם

פסק דין

1. תביעה זו הוגשה תחילה כתביעה לצו מניעה קבוע ולפיצויים בסך 55,000 ₪ בטענה שהנתבע, שהיה באותה עת שכנם של התובעים, גורם נזק לתובעים בכך שהוא משמיע מוסיקה רועשת בדירתו. הנתבע הגיש תביעה שכנגד נגד התובעים ונגד משטרת ישראל, עליה אעמוד בהמשך. התיק היה בטיפולו של כבוד השופט, ולימים סגן הנשיא, מ' נדל ז"ל. בדיון בפניו ביום 11.9.2011 הודיעו התובעים כי מכרו דירתם, ועל כן ויתרו הם על סעד הציווי לו

עתרו נגד הנתבע, אשר הפך בלתי רלוונטי עבורם. השופט נדל ז"ל שמע את רוב העדים. התיק עבר לטיפולו של מותב זה עם מותו של סגן הנשיא נדל ז"ל, והצדדים הודיעו על העדר התנגדותם לכך שמותב זה ינהג בעדות שכבר נרשמה בפרוטוקול הדיון או שצורפה אליו, כאילו הוא עצמו שמע או רשם את העדות וימשיך מן השלב בו הפסיק השופט נדל ז"ל (ראו תקנה 177 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984).

2. הגעתי למסקנה כי דין התביעה להתקבל, ודין התביעה שכנגד להידחות.

התביעה העיקרית

ניתן להוכיח מטרד ליחיד בגין רעש שלא באמצעות מדידה לפי תקנות למניעת מפגעים (רעש בלתי סביר)

3. התובעים טענו כי הנתבע עוול כלפיהם בעוולת מיטרד ליחיד לפי סעיף 44 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], התשל"א-1971; וכן בהפרת הוראת חוק למניעת מפגעים, התשכ"א-1961 אשר, לפי סעיף 13 שבו, מהווה אף היא עוולת מיטרד ליחיד. בפתח הדיון יובהר, כי הגם שהתובעים הגישו חוות דעת מומחה בה נקבע כי המוסיקה אשר בקעה מדירתו של הנתבע עברה את מפלס הרעש הקבוע בתקנות למניעת מפגעים (רעש בלתי סביר), התש"ן-1990, ניתן להוכיח מטרד רעש גם אם הרעש אינו עובר את המפלס הקבוע בתקנות. ב-ע"פ 151/84 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' פרשט, פ"ד לט(3)1 (1985), נקבע כי הגבלת ההוכחה בענין רעש למבחנים הקבועים לאמצעי ההוכחה בתקנות למניעת מפגעים (רעש בלתי סביר), התשל"ז-1977, תביא למצבים בלתי רצויים (ע' 6). נקבע, כי "התקנות קובעות כלי עזר ראייתיים.... המקלים, בתנאים מסוימים, הן על הצדדים והן על בית המשפט לקבוע, בעזרת חזקות..." אולם "אין בשום פנים לגרוס כי כלי עזר ראייתיים אלה הם בלעדיים ואין בלתם" (ע' 8). התובעים הפנו לפסק דין זה, בין היתר, בלשון באי כוחם – בקשר ל"[]שאלה האם ניתן להוכיח רעש חזק או בלתי סביר בצורה אחרת מזו שנקבע בתקנות..." (פס' 30 לסיכומיהם). גם בדין האזרחי כבר נקבע כי ניתן להוכיח מטרד ליחיד בגין רעש ללא חוות דעת מומחה, באמצעות ראיות אחרות, לרבות עדים (ראו ת"א (שלום ת"א) 51876/07 ג'רפי נ' בונה (פרוינד), פס' 39 (30.8.2010); ת"א (שלום ת"א) 93433/99 שיפמן נ' ברנשטיין (17.6.2002) ; בש"א (מינהליים חי') 12165/01 הורן את ליבוביץ בע"מ נ' מועצה אזורית משגב, פס' ט"ז (22.8.2001).

עדות שוטר שלא היה מעורב במעצר הנתבע

4. בתביעה זו העיד בענין המוסיקה הרועשת מבית הנתבע – בנוסף לתובעים, שהם בני זוג – שני שוטרים אשר נקראו בהזדמנויות שונות לטפל בתלונות התובעים על מוסיקה רועשת הבוקעת מדירת הנתבע בבנין המגורים שבו התגוררו אותם צדדים בשכנות (להלן: בניין המגורים). אקדים כאן ואציין כי עילתה של התביעה שכנגד שהגיש הנתבע, היא בטענות לעיכוב, מעצר ומעצר-בית ללא בסיס בדין וכן אלימות שוטרים, שאירעו לטענתו בעקבות הגעת שוטרים לדירתו, עקב תלונת התובעים למשטרה בחשד שהפר את צו המניעה הזמני שהוצא נגדו בתיק זה בענין השמעת מוסיקה. אחד משני השוטרים שהעיד במשפט, רס"ב יעקב יעקוביאן, הוא השוטר אשר עצר את הנתבע, ואשר הגיש תצהיר עדות ראשית מטעם המדינה בתביעה שכנגד. אולם השוטר הנוסף שהעיד, רס"מ משה מכלוף, לא היה אחד משני השוטרים שהגיע לבנין המגורים ביום שבו הנתבע עוכב ונעצר, ולא היה מעורב באותו אירוע. ב"כ הנתבע שאל את רס"מ מכלוף בעדותו האם הפרקליטות ביקשה שייתן תצהיר מטעם המדינה, והוא השיב שלא (פרוטוקול 2.3.2014 ע' 29 ש' 24-19). כך שלמעט בעובדה שמדובר בשוטר במשטרת ישראל; והגם שמדינת ישראל נתבעת בתביעה שכנגד בגין מעשים המיוחסים למשטרה; לרס"מ מכלוף אין, לכאורה, אינטרס אישי בתוצאת המשפט. הנתבע טען בסיכומים כי השוטר מכלוף הוא חברו של השוטר יעקוביאן שעצר את הנתבע באירוע הנזכר (פס' 22 לסיכומי הנתבע). בענין זה הפנה ב"כ הנתבע למקום בפרוטוקול בעדותו של רס"מ מכלוף שבו – ולא מצאתי דרך עדינה יותר לומר זאת – אין זכר לשאלה או תשובה בענין חברות בינו לבין רס"ב יעקוביאן. גם קריאתי את עדויות של רס"ב מכלוף ורס"מ מכלוף, בחיפוש אחר התייחסות לשאלה או תשובה בענין חברות ביניהם, העלתה חרס. רס"מ מכלוף (שכאמור אינו מבין השוטרים שעצרו את הנתבע) אישר כי החל מהשנה שלפני עדותו הוא גם שכן של הנתבע, אך העיד כי "לא היו לי התקלויות, וזה גם לא קשור" (פרוטוקול 2.3.2014 ע' 29 ש' 18-15). במהלך עדותו של רס"מ מכלוף, הוצג בפניו דו"ח אירועים המהווה רשימה של קריאות לבניין המגורים עקב תלונות התובעים על רעש מדירת הנתבע. השוטר מכלוף העיד:

"ש. תספר לבית המשפט על התחרחשויות שהיו ברחוב החרצית 4 שנקראת אליה במהלך האירועים שהצגתי.

ת. היות וזה היה לפני כ-4 שנים אני זוכר במעורפל, לפחות אירוע אחד שאני הגעתי, נכנסתי לבית של הבחור שהתלונן על הרעש וזה חרג את השעה הסבירה, את השעה שמותר להשמיע

רעש, ניגשתי לבית של השכן, [הי]ות והיה סכסוך ישן נתתי לו הזמנה להגיע לתחנה ע"פ הנחיה של קצין החקירות. אני לא זוכר מעבר לזה אם הייתי יותר מפעם אחת או פעמים.... משעה 11:00 בלילה אסור להפר את המנוחה, זה היה אחרי זה והמוזיקה חרגה מהסדיר [כך, צ"ל מהסביר] ע"פ שמיעתי."

5. עדותו של רס"מ מכלוף חשובה בעיני. גם אם יש לשקול את עדותו של רס"ב יעקוביאן, השוטר העוצר, בזהירות יתרה מאחר והמדינה נתבעת בתביעה שכנגד בהליך זה בטענות בקשר לתפקודו האישי, רס"מ מכלוף מהווה עד נטול כל אינטרס של ממש בנסיבות הענין; שוטר המורגל היטב בקריאות עקב תלונות שכנים על רעש ("בממוצע 6,5 בלילה" – פרוטוקול 2.3.2014 ע' 30 ש' 6), אשר העיד כי הרעש אשר בקע מדירת הנתבע בהזדמנות שבה הוא נקרא לטפל בתלונת התובעים, היה להערכתו רעש בלתי סביר.

גרסאות התובעים והנתבע

6. אעבור לדיון בגרסתם של התובעים. התובעים הצהירו, בשנת 2011, כי הם גרו בשכנות לתובע מזה 6 שנים. יחסי השכנות בדרך כלל היתה סבירה, אלא שהנתבע מדי פעם היה משמיע מוסיקה בקול רם מאוד ומרעיש במשך שעות היום, ולאחר שהיו מפצירים בו הוא בדרך כלל היה משקיט את המוסיקה. התובעים הצהירו, כי במהלך החודשים האחרונים ולאחר שהנתבע ביצע עבודות בניה לא שגרתיות אשר גרמו נזקים בביתם ונזילות מים אל תוך הבית, פנו התובעים לוועדה לתכנון ולבניה לבדוק את היתר הנתבע לביצוע העבודות. נתחוור לתובעים כי הנתבע פועל ללא היתר בניה, והיות וכל פניותיהם לנתבע בענין הפסקת העבודות ותיקון נזקיהם עלו בתוהו, הם הגישו תלונה בענין. התובעים הצהירו כי מיום הגשת התלונה חייהם הפכו לסיוט ותוהו ובוהו. נטען כי הנתבע התעמר והתגרה בהם ללא הרף. לימים, כך נטען, הם הבינו כי מעבר לענין תלונותיהם בגין חריגות הבניה, הסיבה העיקרית העומדת מאחורי התנהגותו של הנתבע נגזרת מגזענותו וסלידתו מאנשים ממוצא רוסי. התובעים הצהירו כי מזה מספר חודשים, הנתבע הטריד את מנוחתם, בעיקר על ידי השמעת מוסיקה בקול רם מאוד ומרעיש במשך כל שעות היום ועד שעות הלילה המאוחרות. לטענתם, תחילה הם התלוננו בפניו, אך פניות אלה לא הועילו; לילה אחד, בעוד הנתבע משמיע מוסיקה רועשת,

ביקש התובע את התערבות המשטרה. אולם, מאחר והשעה היתה מוקדמת מהשעה 23:00, השוטרים הסבירו לתובעים כי בנסיבות, ידי השוטרים כבולות. לטענת התובעים, בשלב זה הבין הנתבע כי המשטרה אינה יכולה לסייע לו, והוא הסלים את מעשיו: הוא הניח על מפתן דלת ביתם שני מכתבי השמצה, הכוללים תכנים גזעניים. כן החל הנתבע להתעמר בתובעים עוד יותר מאשר בעבר: הוא החל להשמיע מוסיקה בכל רעם ובצורה ממושכת כל העת, אפילו כאשר היה מחוץ לדירתו. פניות התובעים למשטרה לא הועילו. התובעים פנו לבית המשפט בבקשה לצו מניעת הטרדה מאיימת. הנתבע ביקש לבטל את הצו, אך בקשתו נדחתה. אולם, גם צו למניעת הטרדה מאיימת לא הועיל.

7. הנתבע הצהיר בתצהיר העדות הראשית מטעמו כי הוא קצין משטרה בגמלאות, וכי מזה שנים וחרף פניותיו אל התובעים, התובעים נוהגים לנגן מעוצמה רבה במיוחד בפסנתר לאורך כל שעות סוף השבוע, גם בשבת. מדובר לטענתו בפגיעה קשה בהיותו יהודי שומר תורה ומצוות. כן הצהיר הנתבע כי נפגע ברגשותיו מכך שהתובעים טורחים במרבית השבתות לערוך חגיגת מצלה רחבת היקף בחצר ביתם ומתחת לחלון ביתו (הוא לא פנה לתובעים בענין זה כי לא ניתן לכפות ענין זה עליהם, אך לטענתו התובעים אינם פועלים בתום לב). לטענת הנתבע, נגינת התובעים הינה להכעיס, במסגרת ניסיון התובעים לפגוע בו, על רקע רצונו להרחיב את דירתו בהתאם לתכנית בניה המאושרת כדין, כאשר "פניתי בבקשה לקבל היתר בניה לעריכתה" (פס' 14 לתצהיר הנתבע מיום 3.9.2011; ההדגשה הוספה). הנתבע מצהיר כי הוא לא מצא לנכון לפנות לערכאות בענין נגינת הפסנתר אצל התובעים, אולם עם הגשת התביעה נגדו הוא החליט לעמוד על זכויותיו (ובמסגרת התביעה שכנגד, הוא ביקש סעדים נגד התובעים בענין נגינת הפסנתר). הנתבע הצהיר כי בדירת התובעים תוספות בניה שנבנו ללא היתר. הנתבע טען כי הוא מקפיד כל העת לפעול כדין. הנתבע הצהיר כי הוא משמיע מוסיקה (פס' 49 לתצהיר), אך טען כי רכש מד רעש והמוסיקה שהוא משמיע אינה גורמת לכל רעש (פס' 42).

8. גם בהתעלם מעדותו של רס"מ מכלוף (שהיא כאמור עדות חשובה), וכאשר אני מתייחס לעדות התובעים כעדות "אחת" של בני זוג, אני מעדיף את גרסת התובעים על פני גרסת הנתבע. אבאר.

9. ראשית, התובעים הצהירו כי בנם הקטן הוא היחיד המנגן בפסנתר, והנתבע מעולם לא התריע באזניהם בענין זה. עדותו של הנתבע בענין הפסנתר היא עדות יחידה. הנתבע טען כי

רכש מד רעש וטען כי הרעש שהוא עצמו משמיע אינו עובר את מפלס הרעש המותר (פס' 42 לתצהירו), אולם הוא כלל לא טען כי מדד את הרעש מהפסנתר. לא נעלם מעיני כי תצהירו נחתם ביום 3.9.2011, ימים אחדים לפני הדיון שבו הודיעו התובעים כי מכרו את דירתם. אולם, לא זו בלבד שהנתבע לא טען מתי מדד באמצעות מד הרעש את הרעש שהוא משמיע; כבר ביום 1.5.2011, למעלה מארבעה חודשים לפני שהתובעים הודיעו לבית המשפט כי מכרו את דירתם, פנה הנתבע בבקשה למנות מומחה מטעם בית המשפט, תוך שהוא טוען כי הזמין טכנאי. אך זאת, תוך הוא עצמו מגדיר את עיקר הסכסוך כנובע מטענות התובעים בגין "רעש בדירתי", טוען כי טכנאי התקין מכשיר מד דציבלים בביתו "לבל ,אפריע ואטריד, מנוחת שכניי", ומבלי שהנתבע טען כי ביקש מהטכנאי למדוד את הרעש הנטען מהפסנתר אצל התובעים. בסיכומיו, טוען הנתבע כי ביום 6.5.2010, לאחר הגשת התביעה, "הגיע מומחה מטעם הנתבע אל ביתו של התובע כדי לבדוק את עצמת הרעש הנשמעת בבית של התובע", אך זאת לא כדי למדוד את הרעש מהפסתר בבית התובע אלא "... כדי שהמומחה יתן הוראות לנתבע בכמה להגביל את עצמת המוסיקה שלא תפריע אם בכלל לתובע" (שם, פס' 25). ודוק: הנתבע טוען כי הוא שומר מצוות ולא התלונן על נגינת פסנתר בשבת, אך הוא טען בכתב התביעה שכנגד כי נגינת הפסנתר התרחשה גם במהלך כל יום ששי לפני כניסת השבת (פס' 8 לכתב התביעה שכנגד), כך שדבר לא מנע ממנו לדאוג למדידה שלא בשבת. ועל כל אלה: אמנם, כאמור התובעים עזבו את בנין המגורים במהלך בירור התביעה, אולם הנתבע זנח בסיכומיו את התביעה שכנגד לפסיקת פיצויים נגד התובעים בגין נגינת הפסנתר. אני דוחה את טענת הנתבע לפיה רעש מהפסנתר אצל התובעים הוא מקור הסכסוך בינו לבין התובעים.

10. כן מקובלת עלי טענת התובעים, לפיה הנתבע השמיע מוסיקה רועשת כדי להתנכל להם. אין מחלוקת על כך שהתובעים התלוננו לרשויות בענין עבודות הבניה בדירת הנתבע. התובעים צירפו, כבר לכתב תביעתם, העתקים של המכתבים שלטענתם הנתבע השאיר להם. נוסחם הוא כדלקמן:

"רוסים, נמאסתם!!!
מה הבאתם לארץ חוץ מזנות, סמים שכרות ורצח של משפחות שלמות.
אתם מלכלכים את הארץ היפה שלנו.
בבקשה מכם, תפסיקו לעניין לי את התחת!"

וכן:

"תמשיכו לנגב, הצעה שלי, תחזרו לרוסיה את ממש מטרד בשכונה, אני אפילו לא פותח לראות את השטויות שלכם אפסים שכמותכם!"

שתיקתו של הנתבע בקשר למכתבים אלה בתצהירו, לכאן או לכאן, כבר החלה לדבר בשמו. בחקירה הנגדית, הודה הנתבע כי כתב אותם (פרוטוקול 9.12.2014 ע' 41 ש' 23-18). הנתבע, אשר הצהיר על עצמו כאמור כגמלאי משטרה, אישר בחקירה נגדית כי הוא "פוטר לגמלאות" בגין עבירת משמעת ("ש. האם זה היה על רקע התנהגות בלתי הולמת כלפי עמיתה במשטרה? ת. עבירת משמעת. זה היה מכלול וכלל משהו כלפי עמיתה" (ע' 37 ש' 4-8)). הנתבע, אשר טען כאמור בתצהירו את הטענה המוכרת היטב מטיעונים לעונש בתיקי תכנון ובניה לפיה בנייתו תואמת תכנית וכי הגיש בקשה להיתר, אישר בחקירה נגדית כי הוא הורשע בדינו בגין בנייה ללא היתר (ע' 38 ש' 30).

11. נתונים אלה מטים את מאזן ההסתברות ומראים שהנתבע החזיק בעמדה גזענית חריפה בקשר לתובעים, וכי פעולה בניגוד לדין אינה ממנו והלאה. בכך יש כדי להוסיף משקל לטענת התובעים לפיה הנתבע השמיע מוסיקה רועשת כדי להתנכל להם, ויש בו כדי להפריך את גרסת הנתבע לפיה הוא קורבן להליכי סרק אשר יזמו התובעים נגדו כי הוא ביקש מהם שלא לנגן בפסנתר בשבת.

12. בסיכומיו, הצביע הנתבע על סתירות-כביכול בעדויות התובעים. מדובר בטענות כחש. כך, למשל, נטען כי קיימת סתירה בין עדות התובע לפיה הנתבע היה משמיע מוסיקה גם ב-2:00 או 3:00 בלילה, אך התובעים לא רצו להעיר את המומחה, לבין טענת התובע לפיה המומחה הסביר לו כיצד להפעיל את מכשיר המדידה. כפי שיתברר היטב בהמשך, בדיון בנושא חוות הדעת מטעם התובעים, אין כל סתירה בין הדברים, שכן שיטת העבודה של המומחה היתה, שהתובע מפעיל את המכשיר תוך שהמומחה צופה בפעולת התובע בשיחת וידאו ומנחה אותו אלו פעולות לעשות בזמן אמת. קרי – לפי השיטה, לא די בכך שהתובע יודע בעצמו כיצד להפעיל את המכשיר, אלא עבודת המדידה כוללת יצירת קשר עם המומחה על מנת שיצפה ויצלם בשיחת וידאו. כך גם העלה הנתבע טענות לפיהן יוצא מטענת התובעים, לפיה הרעש מבית הנתבע הפריע גם בחדר ילדם, כי הנתבע נדרש, כביכול, להזיז את מערכת השמע שלו בין קומות. המדובר בקיר משותף בין שתי הדירות, ולצד האפשרות התיאורטית שהנתבע הזיז את מערכת השמע בין קומות קיימת האפשרות שהנתבע השמיע מוסיקה רועשת עד כדי כך שניתן היה לשמוע אותה מהצד השני של הקיר המשותף בשתי קומות. מאחר ומדובר בקיר

משותף, גם לא ראיתי תמיהה גדולה העולה מכך שהתובעים שמעו את הרעש בשתי קומות דרך הקיר המשותף, ואילו שכנים אחרים שאינם בעלי קיר משותף לא התלוננו במשטרה.

13. באמור עד כה – העדפת גרסת התובעים (גם אם רואים אותה כ"עדות אחת") על פני גרסת הנתבע, והעדות החיצונית של רס"מ מכלוף (אשר לא היה נוכח באירוע המעצר), אשר העיד כי הרעש שבקע מדירת הנתבע עת נקרא לטפל בתלונה אחרת של התובעים נגד הנתבע היה רעש בלתי סביר – די בעיני, כדי לקבוע כי התובעים הטו את מאזן ההסתברויות בניסיונם להוכיח כי הנתבע השמיע מוסיקה רועשת אשר היוותה עבור התובעים מטרד ליחיד לפי סעיף 44 לפקודת הנזיקין.

חוות הדעת מטעם התובעים

14. בשלב זה אפנה לדיון בחוות הדעת שהגישו התובעים. למרות שהדבר אינו נדרש לאור האמור לעיל, אוסיף כי לדעתי חוות הדעת מחזקת את המסקנה שהתובעים הוכיחו שהנתבע השמיע רעש בלתי סביר עד כדי מטרד.

15. התובעים הגישו חוות דעת מטעמם, של מומחה לאקוסטיקה, מהנדס ואקוסטיקאי עמוס יפה. המומחה מצא כי המוסיקה הבוקעת מדירת הנתבע חרגה פעמים רבות מעל ל-40 dB(A) Leq, בחלקן למשך מעל לחצי שעה. על-פי הנתונים שבחוות הדעת, נמדד במשך 35 דקות, לאחר השעה 22:00 (מהשעה 22:28 עד 23:04), רעש במפלס Leq 54.8 dB(A). על-פי התוספת הראשונה לתקנות מניעת מפגעים (רעש בלתי סביר), התש"ן-1990, מפלס הרעש ב-dB(A) במבנה ב' (בנין מגורים באזור מגורים בהתאם לתכנית לפי חוק התכנון והבניה) לרעש העולה על 30 דקות בלילה (החל מהשעה 22:01), הוא 40. המומחה קבע כי בנסיבות הענין אין מקום לתיקון לרעש רקע. קרי – המומחה קבע כי מפלס הרעש הבוקע מדירת הנתבע עולה על מפלס הרעש באופן ההופך אותו לרעש "בלתי סביר" לפי תקנה 2 לאותן תקנות.

16. הנתבע – לא הגיש חוות דעת נגדית. הוא טען בסיכומיו שהוא מצרף לסיכומיו חוות דעת (פס' 27 לסיכומיו). חוות דעת כזו כלל לא הוגשה יחד עם הסיכומים, וטוב שכך, שכן לו היה מצרף חוות דעת לסיכומיו היה הדבר עומד בניגוד לסדרי הדין ולמהות העומד מאחוריהם. אוסיף, מעבר לצורך, כי גם אם הנתבע היה מגיש בשלב ההוכחות חוות דעת מטעמו בענין

המוסיקה שהוא משמיע, היה מקום לשקול את העובדה שהנתבע הוא אשר שולט בעוצמתה של מוסיקה שאליו היה מומחה מטעמו נחשף.

17. כאמור, התובעים הגישו חוות דעת של מומחה בה נקבע כי הרעש שבקע מדירת הנתבע עבר את מפלס הרעש ה"בלתי סביר" לפי התקנות, והנתבע לא הגיש חוות דעת. אלא שנושא חוות הדעת אינו כה פשוט בענייננו. שכן המומחה מטעם התובע לא היה נוכח פיזית בדירת התובעים בעת המדידות שבבסיס חוות דעתו. נוכח המרחק בין משרדו לבין דירת המגורים, המומחה מטעם התובעים מדד את הרעש באופן הבא: הוא צייד את התובעים במכשיר מדידה; הדריך את התובע כיצד להפעילו; בעת ביצוע המדידה הפעיל שיחת וידאו במחשב, אותה הוא הקליט, שבה התובע מודד רעש הרקע ולאחר מכן הרעש בדירת התובעים, והתוצאה על צג מכשיר המדידה נצפית בסרט. שיטה זו של מומחה זה הוכרה כבר על ידי בית המשפט כמקובלת, בנסיבות הדומות לענייננו בהקשר זה, כשמדובר ברעש המושמע במועד בלתי צפוי מראש (ראו ת"א (חי') 35659-12-09 רן נ' פרי, פס' 19-20 (3.10.2012)). המומחה מטעם התובעים בענייננו פירט בחוות דעתו ובעדותו כי הוא נוקט באמצעים על מנת לוודא את אמינות הבדיקה, ושהמתלונן אינו "מנסה לסדר את השכן שלו" (פרוטוקול 12.12.2011 ע' 15 ש' 12-11). חוות הדעת מתייחסת למספר סרטונים שהוגשו בתקליטור. לאחר העברת התיק לטיפולו של מותב זה הסתבר כי התקליטור אשר הוגש עם חוות הדעת אינו נמצא במזכירויות בתי המשפט הרלוונטיים, והתובע הגיש העתק נוסף של התקליטור בהתאם להחלטת בית המשפט (19.11.2015). בתקליטור שהוגש קיים, למיטב בדיקתי, רק סרטון אחד. באותו סרטון אכן רואים ושומעים כי המומחה מדריך את התובע מה לעשות במכשיר המדידה "בזמן אמת" ותוך שהמומחה רואה את המתרחש (למעט קטעים שבהם תמונת הווידאו "נתקעה" לצד שמע שלא "נתקע"), ושומעים כי המומחה מנחה את התובע בדיוק אלו פעולות לעשות. אחת מהפעולות שמבצע התובע בסרטון לבקשת המומחה היא הצמדת מכשיר המדידה לקיר; המומחה קבע כי מידת הרעש עלתה מאוד עקב פעולה זו. המומחה גוזר מפעולות הווידוא, וכן מהתרשמותו בענין מהימנות התובעים, כי המדידה היא אכן של הרעש הבוקע מדירת הנתבע, ולא רעש ממקור אחר. דא עקא, מומחיותו של המומחה האקוסטי אינה בקביעת מהימנותם האישית של הצדדים למשפט. לא היה מקום שהמומחה בתחום האקוסטיקה יבסס מסקנות מדעיות בענין עוצמת הרעש שמקורו מדירת הנתבע, בין היתר, על התרשמותו ממהימנות התובעים. לדעתי פעולות הווידוא שהמומחה עורך הולכות כברת דרך כדי לוודא – אובייקטיבית – כי הרעש הנמדד הוא הרעש מבית הנתבע. אלא שבענייננו אין מחלוקת שהנתבע היה משמיע מוסיקה. השאלה היא האם הרעש מהמוסיקה

היה בלתי סביר. לא שוכנעתי כי יש בשיטת המומחה בדבר בדיקה מרחוק באמצעות הווידאו כדי לנטרל את האפשרות שאדם ינסה "לסדר את שכנו". טול מצב שבו השכן שומע מוסיקה, אך הרעש ממנה אינו מגיע למפלס הרעש שבתקנות. נניח שאדם מנסה לסדר את השכן. לכאורה, אותו אדם יוכל להוסיף גורם מרעיש בתוך דירתו, כך שההצטברות של הרעש בדירה והרעש מהשכן יעברו, יחד, את מפלס הרעש שבתקנות. בכך שהצמדת המכשיר לקיר המשותף מגבירה מאד את הרעש, אמנם יש כדי להוכיח כי מושמעת מוסיקה מדירת השכן, אך לא הוכח בפני שיש בה כדי לשלול את האפשרות שהלקוח של המומחה מוסיף רעש נוסף בתוך דירתו אשר, בהצטבר עם הרעש הבוקע מדירת השכן, יעביר את הרעש המצטבר מעבר למפלס שבתקנות. כפי שהמומחה בענייננו כנראה הבין בעצמו, נוכח הפירוט בחוות דעת בענין הסיבות מדוע הוא מוצא את התובעים מהימנים, השאלה אם שיטת המדידה מרחוק מניבה תוצאה מדויקת בכל זאת תלויה במידה זו או אחרת באמינות הלקוח המבצע בהדרכתו את המדידה. זאת, בשונה ממצב שבו מומחה נוכח בעצמו בדירה ויודע להעיד בעצמו, ממה שקלטו אזניו-הוא במקום, שלא היה כל רעש אחר בדירה. שוכנעתי, כי בהנחה שלא היה רעש נוסף בדירת התובעים אשר הצטרף לרעש הבוקע מדירת הנתבע, כי יש בשיטת המומחה, של בדיקה מרחוק, כדי להניב תוצאה מדעית ראויה. אלא ששאלת אמינותם של התובעים היא לבית המשפט. בענייננו, נוכח כל אשר קבעתי לעיל בענין התובעים ובענין הנתבע, אני נוטה למסקנה שהתובעים לא הוסיפו רעש נוסף בדירתם בעת הבדיקה. אולם, אין מקום לדעתי לבסס על סמך נטייה זו, מסקנה לפיה בדיקת מומחה המוכיחה, מדעית, כי הרעש הבוקע מדירת הנתבע עבר את המפלס שבתקנות. מטעם זה איני נדרש גם לטענות נוספות של הנתבע, לפיהן לא ניתן להסתמך על המדידה כמדידה לפי התקנות כי המומחה לא הוסמך להאציל את סמכויותיו, על פי הסמכתו בידי המשרד לאיכות הסביבה. לאור המסקנה אליה הגעתי לעיל גם ללא חוות הדעת, איני נדרש להסתמך על חוות הדעת. אולם אציין, בבחינת למעלה מן הצורך, כי לדעתי יש מקום ליתן לחוות דעת מטעם המומחה משקל מסוים בענייננו. גם אם אין מקום לראות בה הוכחה בענין חריגה מהרף בתקנות, יש בה כדי להוסיף ראיה נסיבתית למשקל הראיות, המספיקות ממילא בענייננו, המצביעות על כך שהנתבע השמיע מוסיקה רועשת בדירתו.

התביעה שכנגד

18. שבעה ימים לאחר הגשת תביעת התובעים, הוציאה כבוד השופטת ב' סמסון צו מניעה זמני נגד הנתבע, "האוסר על המשיב להקים רעש בביתו או במקום אחר בסמוך לביתם של

המבקשים, בעוצמה העולה על המותר, דהיינו 40db. כמו כן, נאסר עליו להקים רעש כלשהו בין השעות 23:00 עד השעה 7:00 למחרת, וכן בין השעות 14:00-16:00" (פרוטוקול 8.3.2010 ע' 4). בתביעתו שכנגד, טוען הנתבע כי התובעים עשו שימוש לרעה בצו המניעה הזמני, וביום 19.3.2010 הביאו למעצרו בטענת שווא לפיה הפעיל מוסיקה באופן המפר צו זה. נטען, כי לאחר תלונת התובעים באותו יום, הגיעו שני שוטרים ממשטרת קרית שמונה לביתו. השוטרים הודיעו לנתבע כי הוא מעוכב וכי עליו לבוא עמם בניידת המשטרה לתחנת משטרת קרית שמונה. נטען כי השוטרים הודיעו לו כי הוא הפר את צו המניעה הזמני. הנתבע ביקש לדעת מהי עילת העיכוב, שכן הוא טען כי הוא לא הפר את הצו. הנתבע טוען כי אחד מהשוטרים אמר לו "עוד מלה אחת ואתה עצור". לטענתו, כאשר הוא פנה לעלות לקומה השניה של ביתו על מנת להביא את הטלפון הנייד שלו ואת תעודת הזהות, כפי שהתבקש, תקפו אותו השוטרים, התנפלו עליו תוך שימוש בכוח רב, חנקו אותו והובילו אותו בכוח אל ניידת המשטרה, ובאמצעותה אל תחנת המשטרה בקרית שמונה. בעקבות מעצרו, שוחרר הנתבע למעצר בית בשעות הצהרים המאוחרות. לטענת הנתבע הוא הבהיר לשוטרים כי הם אינם יכולים על דעת עצמם לקבוע כי הוא הפר את הצו הזמני בהעדר אסמכתא מדעית המראה כי המוסיקה חורגת מהרמה שנקבעה בצו. הנתבע טען כי הוא סובל ממחלות כרוניות, ביקש עם תחילת החקירה להבדק בידי רופא שכן הוא חש ברע ולא הספיק ליטול את תרופותיו, אולם השוטרים התעלמו מבקשתו. הוא טען כי הוא "פעל לרכישת" מד רעש, כי הוא אינו גורם לכל רעש בשעות שבהן הדבר נאסר בצו, ואינו גורם לכל רעש במפלס רעש העולה על זה שהוגדר בצו עבור השעות שבהן מותר לו להשמיע רעש. לטענתו, משלא נבדק מפלס הרעש לפני עיכובו ומעצרו, לא התקיים כל חשד סביר להפרת צו המניעה הזמני ולפיכך לא התקיים כל בסיס לעיכובו ומצערו.

19. הנתבע טוען בתביעתו שכנגד נגד התובעים, בהסתמך על בר"ע 1808/03 אגשם נ' רשות הדואר (25.12.2003), כי המוסר תלונה למשטרה על יסוד חשד בלבד וללא בדיקה, אחראי לנזק שגרם (ולטענתו הדברים נכונים ביתר שאת שכן לטענתו התובעים הגישו את התלונה נגדו כתלונת שווא). נטען כי התובעים התרשלו בכך שלא בדקו את עצמת הרעש בטרם תלונתם. כן טוען הנתבע כי במעשיהם עברו התובעים על סעיף 243 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 בענין מסירת ידיעה כוזבת, ועל כן הם עוולו כלפיו בהפרת חובה חקוקה. כן נטען כי התובעים עוולו כלפיו בתלונתם למשטרה בלשון הרע.

20. נגד המדינה טוען הנתבע בתביעתו שכנגד, כי היא התרשלה במעצר התובע ובהתניית שחרורו במעצר בית. לטענתו, היה על המשטרה לוודא כי קיים חשד סביר לביצוע עבירה. נטען כי השוטרים היו צריכים למדוד את עצמת המוסיקה שהושמעה על ידיו בטרם יעכבו או יעצרו אותו. הדברים נכונים ביתר שאת לטענתו מהשלב שבו הסתבר למשטרה כי עצמת הרעש לא נבדקה באירוע. לטענת הנתבע, על המדינה לפצותו בגין תקיפה ועקב שימוש מופרז בכוח.

21. עוד טוען הנתבע תבתיעתו שכנגד, כי הנתבעים-שכנגד כולם חייבים לפצותו בגין כליאת שווא.

22. דין התביעה שכנגד להידחות.

התביעה שכנגד בענין התלונה למשטרה

23. תלונת התובעים ביום שבנדון, 19.3.2010, אירעה בשעה 8:52 בבוקר. מדובר בשעה שבה, על-פי צו המניעה הזמני, מותר היה לנתבע להשמיע רעש שאינו חורג ממפלס רעש של 40dB. רס"ב יעקוביאן, אשר נקרא לאירוע, הצהיר:

"הגעתי יחד עם רס"מ טרודי לרחוב החרצית, שם מתגוררים [הנתבע והתובעים] בשכנות. עצרתי את הניידת בכניסה לרחוב, ורס"מ טרודי החל לצעוד לכיוון בית [הנתבע]. כבר בכניסה לרחוב בו מתגורר [הנתבע], ובמרחק רב מביתו, שמענו רעש חזק מאוד שיצא מביתו של [הנתבע]" (תצהירו של יעקב יעקוביאן מיום 11.3.2012).

השוטר השני שנקרא לאירוע, רס"מ טרודי ז"ל, לא העיד במשפט, שכן הוא הלך לעולמו (ראו פרוטוקול 2.3.2014 ע' 31 ש' 11). הנתבע טען כי רס"ב יעקוביאן הוא עד בעל אינטרס אישי, שכן בגין התנהלותו, לרבות תקיפה ומעצר בלתי חוקי נתבעת המדינה. גם אם אניח, לטובת הדיון, כי יש מקום לזהירות יתר בבחינת עדותו של רס"ב יעקוביאן, אני מקבל את עדותו זו. שכן, התובעים הצהירו, בתצהירים מיום 21.3.2010 שהוגשו במסגרת בקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט שהגישו נגד הנתבע עוד לפני שהוגש כתב התביעה שכנגד (או כתב ההגנה) ביום 12.4.2010, כי "ניידת משטרה הגיע לביתי עם שני שוטרים אשר אמרו לי כי מתחילת הרחוב שמעו את המוסיקה הרועשת הבוקעת מביתו של שלום אוחנונה" (פס' 5 לתצהירים

אלה). קרי, הגרסה לפיה הרעש מביתו של הנתבע באותו בוקר היה חזק עד כדי כך שהוא נשמע מתחילת הרחוב, אינה גרסה שנולדה בפי שוטר לאחר שהוגשה תביעה נגד המדינה בגין התנהלותו. חיזוק נוסף לגרסה זו, בענין החניית הניידת בתחילת הרחוב, מצוי בכך שבדו"ח הקריאות (ת/1) רשום, בקשר לשורה של תלונות התובעים נגד הנתבע אשר קדמו ליום הנדון בתביעה שכנגד, כי המתלונן מוסר כי ברגע שהנתבע (איש משטרה לשעבר כאמור) רואה משטרה, הוא מכבה את המוסיקה. והנה, בפעם הנדונה כאן, חנו השוטרים את הניידת בתחילת הרחוב, ועל-פי גרסת התובעים עוד לפני הגשת התביעה שכנגד נגד המדינה, כמו גם על-פי גרסתו של רס"ב יעקוביאן, השוטרים שמעו (ובענין התובעים: אמרו להם ששמעו) את הרעש הבוקע מבית הנתבע כבר בתחילת הרחוב. מקובל עלי כי הרעש באותו בוקר היה, כנטען בתצהירי התובעים בבקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט שהוגשו עוד לפני שנולדה התביעה שכנגד, "מחריש אזניים" (פס' 4, שם).

24. איננני סבור, כי יש להטיל על כל אזרח בעת השמעת רעש עצמתי שכזה על ידי שכן, להצטייד במכשיר מדידת רעש ולבצע מדידת רעש טרם תלונה למשטרה בחשד להפרת צו, אשר אסר על השכן להפיק רעש העולה על (40dB), שהוא המפלס הקבוע בתקנות כנזכר לעיל לרעש בלילה, ומפלס נמוך עוד יותר מזה הקבוע בתקנות לרעש ביום. בענייננו בשלב מסוים היה מכשיר מדידה בדירת התובעים, אולם דוק: בעת האירוע הנדון, ביום 19.3.2010, חוות דעתו של המומחה מטעם התובעים, שבמסגרת עריכתה הוצב מכשיר מדידה בביתם, נחתמה כבר כשלושה חודשים קודם לכן, ביום 14.1.2010. על כן אין לי סיבה להניח (והנתבע ממילא לא הוכיח) כי ביום האירוע היה לתובעים מכשיר מדידה בדירתם. אכן, אדם המתלונן במשטרה חייב לערוך בדיקה סבירה, שסבירותה נגזרת מנסיבות הענין, של החשדות לגבהים הוא מתלונן. אולם מושכלות ראשונים לא נשכח. הנטל להוכיח את יסודות העילות בתביעה שכנגד רובץ על כתפי הנתבע (התובע שכנגד). בכל הנוגע לעוולת הרשלנות, הנתבע צריך להוכיח לא רק התרשלות ונזק, אלא גם – קשר סיבתי, שההתרשלות גרמה לנזק. ובענייננו, גם אם היה מקום לקבוע כי התובעים התרשלו באי-ביצוע מדידה טרם התלונה למשטרה באותו יום, הקשר הסיבתי בין ההתרשלות לבין הנזק הנטען אינו מתקיים אלא אם הרעש באותו מועד לא חרג מעל 40dB. שכן, גם אם היה מקום לקבוע כי התובעים התרשלו באי-ביצוע מדידה לפני התלונה, אם הרעש בכל זאת חרג מעל המפלס הקבוע בצו, הנזק הנטען (הפגיעה בחירותו של הנתבע וכד') לא נגרם עקב ההתרשלות, שכן, במצב כזה, גם אלמלא ההתרשלות – אם התובעים היו מבצעים מדידה שהיתה מצביעה על חריגה מהמפלס בצו – הנתבע היה צפוי להיות מעוכב ממילא. כאמור, הנטל להוכיח את יסוד בדבר קשר סיבתי רובץ אף הוא על

הנתבע בתביעתו שכנגד. הוכחת הקשר הסיבתי מחייבת את הנתבע להוכיח כי הרעש באותו בוקר לא חרג מעל המותר בצו המניעה הזמני. הנתבע לא הרים נטל זה ("רכשתי מד רעש – אם הוא היה בזמן שהיו שוטרים או לא אני לא זוכר את סדר השתלשלות" – פרוטוקול 9.12.2014 ע' 36 ש' 6-5). השוו את הנסיבות בפרשת אגשם אליה הפנה הנתבע: שם, העובדות היו שהטלפון אשר נמצא בחיפוש אצל אדם שנחשד בגניבת טלפון של ממקום העבודה, לא היה הטלפון שנגנב אלא טלפון אחר של מקום העבודה, שאותו הוא היה רשאי ליטול ממקום העבודה. שם, בשונה מענייננו, החשד בבסיס התלונה נשלל (ומכאן, יכול היה אותו אדם להוכיח את יסוד הקשר הסיבתי בין הרשלנות בדבר אי-ביצוע בדיקה לפני תלונה נגדו, לבין הנזק לו הוא טען). הדין דומה בקשר לעילת הפרת חובה חקוקה (ידיעה כוזבת). גם בעילה זו הנטל רובץ על הנתבע להוכיח כי התלונה היתה כוזבת, קרי – שעוצמת הרעש שבקע מדירתו באותו בוקר לא חרגה מעבר ל-40dB – והוא כאמור לא עשה כן. בכל הנוגע בעוולת לשון הרע, הרי פרסום בתום לב, בדמות הגשת תלונה על הנפגע מלשון הרע לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה, מהווה הגנה (סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965). לאור קביעותיי לעיל בענין העדפת גרסת התובעים על פני גרסת הנתבע, התובעים עמדו בנטל להוכיח את תם לבם, כך שגם עילת התביעה שכנגד בענין לשון הרע נדחית.

התביעה שכנגד בגין התנהלות המשטרה

עד להודעה על עיכוב

25. אין מחלוקת על כך שעם קבלת תלונה, המשטרה פעלה כדין בכך שהגיעה לבית המגורים כדי לבדוק אותה. אף לשיטת הנתבע, הבסיס לעיכובו של אדם הוא חשד סביר שאדם ביצע עבירה, ולא מעבר לכך. בסיכומי הנתבע מופיעה טענה ממנה משתמע כי לטענתו, כאשר מדובר בחשד לעבירה שכבר בוצעה (ולא רק חשד לעבירה שעתיד להתבצע), אין סמכות עיכוב אלא אם מדובר בעבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה (פס' 21). לדעתו של קדמי, הדרישה בסעיף 67(א) לחוק המעצרים (חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, ל"עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה", חלה רק לגבי עיכוב אדם בחשד שהוא עומד לבצע עבירה, ולא לגבי אדם שנחשד שכבר עבר עבירה (ראו יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים חלק ראשון הליכים שלפני משפט א' 7-6

(מהדורה מעודכנת, 2008)). בפסיקה ניתן למצוא דעה לכאן או לכאן (השוו ע"פ (חי') 60910-02-15 קסאי נ' מדינת ישראל, פס' 36 (30.4.2015) ל-ע"א (י-ם) 5001/10 בן גביר נ' אפרתי, פס' 37 (25.10.2012)). לדעתי, למצער במישור הפרשנות הלשונית, דעתו של קדמי היא הנכונה. סעיף 67(א) קובע: "היה לשוטר יסוד סביר לחשד כי אדם עבר עבירה, או כי הוא עומד לעבור עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה, רשאי הוא לעכבו...". מופיע פסיק בין חלופת "עבר עבירה" לבין חלופת "עומד לעבור עבירה", ואין פסיק נוסף בין החלופה "עומד לעבור עבירה" לבין ההמשך בענין "עלולה לסכן...". כך או כך, לדעתי הפרת צו שיפוטי בהשמעת מוסיקה בעוצמה מחרישת אוזניים ששומעים מתחילת הרחוב היא עבירה המסכנת את שלום הציבור ויכולה להצמיח את סמכות העיכוב. איני נדרש לשאלה האם כיום בשנת 2015 קיים, או אם בעתיד יהיה קיים, פתרון זול ופשוט כגון יישומון בטלפון הנייד של שוטר למדידת רעש, נוכח ריבוי תלונות שכנים על רעש. קביעתי היא, שבנוגע לעת מושא האירוע הנדון בשנת 2010, אין מקום להטיל על כל שוטר סיור הנקרא לתלונת רעש, אשר נוכח לשמוע שמדובר ברעש מחריש אזניים, לבצע מדידת רעש בטרם יקבע כי קיים חשד סביר לכך, שהמרעיש מפר צו שיפוטי הקובע מפלס רעש שהוא המפלס המופיע בתקנות לגבי רעש באזור מגורים בלילה. מכאן שאינני מוצא שהמדינה ביצעה כל עוולה בעיכובו של הנתבע.

לאחר ההודעה על עיכוב

26. אפנה לטענות הנתבע בענין האירועים החל מההודעה לנתבע בדבר עיכובו. כזכור, הנתבע טוען כי שני השוטרים שהגיעו בעקבות לתלונת התובעים התנפלו עליו תוך שימוש בכוח רב, חנקו אותו והובילו אותו בכוח אל ניידת המשטרה. כן כי הוא טען בפני השוטרים כי הוא סובל ממחלות כרוניות, ביקש עם תחילת החקירה להבדק בידי רופא שכן הוא חש ברע ולא הספיק ליטול את תרופותיו, אולם השוטרים התעלמו מבקשתו.

27. רס"ב יעקוביאן הצהיר כי הוא ורס"מ טרודי ז"ל הודיעו לנתבע כי הוא מעוכב בגין הפרת צו המניעה וכי עליו להתלוות אליהם לתחנה. רס"ב יעקוביאן הצהיר כי הנתבע התנגד למהלך זה, הגיב בצעקות ואמר להם כי הם "מטרידים אותו". לפי תצהירו של יעקוביאן, הנתבע המשיך בהתנגדותו וסרב להתלוות אליהם. רס"ב יעקוביאן מצהיר כי הסביר לנתבע כי בשל התנגדותו לעיכוב, הם ייאלצו לעצור אותו על מנת לבצע את תפקידם, קרי, לחקור אותו בתחנה בחשד להפרת הצו. רס"ב יעקוביאן הצהיר כי התובע הגיב על הדברים בזו הלשון: "אם

תעצור אותי אני יעלים אותך". יעקוביאן הודיע לנתבע כי הוא עצור. כאשר הורה לנתבע להיכנס לניידת השיב לו הנתבע "אני שם זין עליך". יעקוביאן הצהיר כי הוא ורס"מ טרודי ז"ל אחזו בידיהם בתובע, ותוך שימוש בכוח סביר ומינימאלי הורו לו להיכנס לניידת. לפי התצהיר, הנתבע ניסה לשכנע את השוטרים לעלות לביתו לקפה ו"לסגור עניין". כאשר הגיעו לניידת, הנתבע רצה לשבת במושב הקדמי בטענה שהוא קצין משטרה בדימוס ותמיד נהג לשבת בקדמת הניידת. עוד הוצהר על ידי רס"ב יעקובאין כי במהלך הנסיעה לתחנה הודיע להם הנתבע מספר פעמים כי בכונתו להגיש כנגדם תלונה במח"ש.

28. אני מעדיף את גרסתו של רס"ב יעקוביאן, גם בענין טענות הנתבע בדבר הפעלת כוח בלתי סביר. הצדדים הסכימו כי התצהירים שהגישו הצדדים ייחשבו כאילו הוגשו וסומנו (פרוטוקול 12.12.2011 ע' 12 ש' 10), והתובעת הצהירה כי צורף לתצהירה כתב אישום נגד הנתבע, תוך צירוף העתק כתב האישום (נספח ט' לתצהירה שהוגש ביום 2.1.2011). בכתב האישום נטען כי ביום האירוע מושא התביעה שכנגד "איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופו של השטר יעקב יעקביאן באומרו לו באם תעצור אותי אני אעלים אותך וכל זאת בכוונה להפחידו ולהקניטו. בהמשך לאמור לעיל העליב הנאשם את השוטרים יעקב יעקביאן והשוטר האני טרודי (להלן עובדי הציבור) שהיו באותה עת ממלאים תפקידם כדין במלים אני אזיין אתכם אני שם זיין עליכם". בהליכים בתביעה זו, אישר בא כוח הנתבע כי הנתבע הודה בכתב האישום (פרוטוקול 2.3.2014 ע' 32 ש' 31 – ע' 33 ש' 4; ב"כ הנתבע טען כי "יחד עם זאת הוא הודה מטעמים השמורים עימו"). אני דוחה את גרסת הנתבע בתביעה שכנגד, בה לאיומיו על חייו של רס"ב ולעלבונותיו כלפי שני השוטרים אין רמז, והשוטרים כביכול התנפלו עליו וחנקו אותו. בטענת הנתבע, לפיה בניגוד לאמור בכתב האישום בו הודה הוא אמר "אני שם זיין עליכם", ולא אמר בנוסף "אזיין אתכם", ומכאן שכתב האישום מהווה ניפוח של החשדות נגדו, אין כל רבותא לענייננו דכאן, שכן, גם אם הנתבע אמר "אני שם זיין עליכם" ולא אמר בנוסף "אזיין אתכם" (וכאמור הנתבע הודה כי אמר אמירה נוספת זו במשפט הפלילי שלו), כאמור, הנתבע הודה כי הוא גם אמר לשוטר יעקביאן "אעלים אותך", שהוא איום חמור עוד יותר.

29. ועוד. הנטל להוכיח הפעלת כוח בלתי סביר רובץ על כתפי הנתבע כתובע-שכנגד. עדותו של הנתבע לפיה שני השוטרים תקפו אותו וחנקו אותו לפתע פתאום, היא עדות יחידה. ועוד. טענת המדינה, לפיה הנתבע עצמו אמר לשוטרים ביום האירוע כי יפנה למח"ש, מתיישבת עם טענתו של הנתבע עצמו, אשר טען בכתב התביעה שכנגד כי בדעתו לפנות למח"ש (פס' 34). ואולם, בתצהיר העדות הראשית מטעמו שותק הנתבע בנושא פניה

למח"ש. העובדה שהנתבע היה ער לאפשרות לפנות למח"ש, לא רק כקצין משטרה לשעבר אלא כמי שכתב בתביעה שכנגד בנושא פניה למח"ש, וסופו של דבר לא הוכיח ואף לא טען כי פנה למח"ש בתלונה על הפעלת כוח בלתי סביר, אינה מסייעת לנתבע להרים את הנטל בענין זה.

30. רס"ב יעקוביאן הצהיר, כאמור, כי לאחר שהנתבע השמיע את איומיו החמורים, הוא ורס"מ טרודי אחזו בידיהם בתובע ותוך שימוש בכוח סביר ומינימאלי הורו לו להיכנס לניידת (פס' 13-11 לתצהירו). יעקוביאן רשם אירועים אלה,וזאת בזמן אמת בזכ"ד שלו (נספח ז' לתצהיר התובעת; ע' 1 שורה 2 מלמטה). לא נעלם מעיני כי בחלק של דו"ח פעולה נוסף, אשר נחזה על פי ההקשר כדו"ח פעולה של טרודי ז"ל, מסומנת המשבצת "לא" ליד השאלה "האם במהלך האירוע השתמשת בכוח?". הגם שרישום זה אינו נכון, גם כאן אין רבותא, שכן גם בדו"ח זה נרשם, בחלק בו רשום המלל של הדו"ח, "...תפסנו אותו בידיים ובקשנו ממינו שוב ושוב להגיע לאיתנו לניידת". השוטר טרודי ז"ל נפטר ולא העיד, אך מסמך זה, ממנו משתמע כי השוטר טרודי כלל לא פירש את אחזקת ידיו של הנתבע כהפעלת כוח, משתלב אף הוא היטב עם עדותו של רס"ב יעקוביאן, לפיה הפעלת הכוח הסתכמה בהפעלת כוח סבירה ומינימאלית, בהחזקת הנתבע בידיים והובלתו לניידת.

31. די בכל אלה כדי לדחות את התביעה שכנגד לא רק בענין עיכוב הנתבע ובענין הפעלת כוח בלתי סביר, אלא גם את התביעה שכנגד נגד כל הנתבעים שכנגד בענין מעצרו ובענין מעצר בית. שכן, הנתבע נעצר לא אך בחשד סביר להפרת צו המניעה הזמני אלא, נעצר לאחר שהוא איים על חייו של שוטר, ושוחרר למעצר בית. כפי שמופיע מפורשות בכותרת העתק הודעת הנתבע במשטרה, הוא נחקר לא רק על הפרת הצו אלא גם על איומים על שוטרים והעלבתם (נספח ח' לתצהיר התובעת, ע' 1, מתחת לפרטי החוקר). די באיום על חייו של שוטר והעלבת שוטרים במילוי תפקידם, לבדם, כדי להצדיק מעצר והתניית שחרור במעצר בית. לא אכביר מלים על כך שאף אילו הייתי מקבל את הטענה שהתובעים עוולו בתלונתם, ואף אם הנתבע סבר בתום לב שעיכובו אינו כדין, איומו על חיי שוטר והעלבתו שוטרים במילוי תפקידם, הם גורם מתערב זר אשר ממילא מנתק את הקשר הסיבתי בין התלונה לבין מה שאירע לאחר הודעת העיכוב.

32. אוסיף כי קביעות נוספות שקבעתי לעיל – על בסיס הודאות הנתבע – בענין מכתביו האלימים והגזעניים ובענין "פיטוריו לגמלאות" עקב מספר עבירות משמעת, וכן בענין רעש

"מחריש אזניים" שבקע מדירתו ונשמע כבר מתחילת הרחוב, מחזקות את הרושם כי מדובר באדם אלים ומאיים שגבולותיו האישיים אינם מונעים ממנו להפר את החוק, ולא באזרח תמים אשר נתקף בפתאומיות וללא עילה בדין לאחר ששכניו התלוננו עליו תלונת שווא.

33. לנתבע טענה נוספת בענין מניעת תרופות בשעות שבהן הוא היה עצור. עיון בהודעתו מעלה כי בסוף חקירתו טען הנתבע כי הוא מבקש כבר מתחילת החקירה ליטול את תרופותיו, אך בתחילת חקירתו לא רשום דבר בענין זה (נספח ח' לתצהיר התובעת, ע' 2 ש' 39-34). כך או אחרת, משקבעתי כי מעצרו של הנתבע היה כדין, גם אם הוא סבל במשך שעות אחדות ללא תרופותיו, הוא לא הוכיח נזק גוף שנגרם לו מכך, והרי כאשר בוחנים את החלופה – אם הנתבע היה נשאר במעצר חלף שחרורו למעצר בית – ברי כי התארגנות סבירה של המשטרה על מנת לאפשר לנתבע גישה לתרופותיו היתה לוקחת זמן מה.

הסעד

34. תביעת התובעים מתקבלת, והתביעה שכנגד נדחית.

35. כאמור, נוכח מכירת דירת התובעים, התייתרה העתירה לצו מניעה קבוע נגד הנתבע. עם זאת, אילו הענין לא היה מתייתר התובעים היו זכאים לצו מניעה. התובעים – זכאים גם לצד של פיצויים נגד הנתבע. כפי שקבע לאחרונה כבוד השופט ט' חבקין,

"קשה לחלוק על כך שקיומו של רעש בלתי סביר – מוזיקה הנשמעת למרחוק בקולי קולות – מפריעה לשימוש סביר בדירת מגוריו של אדם. זכותו של אדם לשהות בביתו בשקט בשעות המנוחה. רעש בלתי סביר מפריע כמעט לכל פעילות שמצריכה העמקה וריכוז. הוא מפריע לקריאה, לכתיבה ולצפייה, למנוחה ולשינה. הוא חודר לתוככי הטריטוריה האישית של הפרט ומשבש את אורחות חייו" (ת"ק (ת"א) 33989-10-14 זופניק נ' גילבה (25.10.2015) (להלן: ענין זופניק)).

לאור כל האמור לעיל, לרבות העדפת גרסת התובעים לפיה הנתבע השמיע מוסיקה רועשת שוב ושוב (וראו את רשימת קריאות התובעים למוקד המשטרה בת-1), סבורני כי הנתבע גרם לתובעים הפרעה רבה ואף קיצונית לשימוש במקרקעיהם, וכי הוא אף עשה כן באופן מכוון. הנתבע שלום אוחנונה ישלם לתובעים ה"ה שייבץ יחד ולחוד, פיצויים בגין מטרד הרעש בסך

של 25,000 ₪ (ראו והשוו ענין זופניק וכן ע"א (מחוזי ת"א) 2289/01 הורנשטיין נ' רבוע כחול – ישראל בע"מ (19.10.2004)).

36. הנתבע ישלם לה"ה שייביץ, בגין אגרה, סך של 688 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית לפי חוק פסיקת ריבית והצמדה, התשכ"א-1961 מיום 1.3.2010 ועד לפרעון בפועל; סך נוסף של 727 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כאמור מיום 30.1.2012 ועד לפרעון בפועל; ושכר טרחת עורך דין בתביעה ובתביעה שכנגד בסך 10,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כאמור מיום 1.3.2010 ועד לפרעון בפועל.

כן ישלם הנתבע למדינת ישראל בגין שכר טרחת עורך דין בתביעה שכנגד, סך של 6,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כאמור מיום 12.4.2010 ועד לפרעון בפועל.

ניתן היום, כ"ד כסלו תשע"ו, 06 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.

דניאל קֵירֹס, שופט